

Ismét Miskolcon énekel Vizin Viktória világhírű mezzoszoprán. A Miskolci Nemzeti Színház első nagyszínpadi bemutatóján a Tosca címszerepében láthatja őt viszont a közönség. Giacomo Puccini egyik legismertebb operájában a szenvedélyes szerelem, a szabadság- és hazaszeretet sodorja hőseinket végzetük felé. A szeptember 25-i premier előtt beszélgettünk az operaénekesssel a készülő előadásról és a szoprán szerep kihívásairól.

-Visszatérő vendég vagy már Miskolcon, és mindig szívesen térsz vissza a városba. Mi az, ami ide köt?

V.V.: Az édesanyám szikszói születésű, a rokonságom egy része ma is itt él. Gyerekkoromban a fél nyarat Szikszón és Diósgyőrben töltöttem, rengeteg élményem maradt ebből az időszakból. Miskolcon találtam meg azt az alkotó talajt, ahol szárnyalni tudok. Amikor ide megérkezem, olyan, mint a egy alkotótáborban lennék. Precíz munkát, zenei és színpadi tudást követel meg mindenki, de ezeken a kereteken belül olyan szabad lehetek, mint a madár. Ez számomra nagyon fontos, mert nem szeretek csak úgy énekelni, minden mögöttes tartalom nélkül. Nem tudok, és nem akarok a tucaténekesek sorába beállni. Az egyéniségemnek megfelelően formálok minden szerepet. Csak azt szeretném énekelni, amiben teljes mértékig hiszek. Másra nem érdemes fecsérelni az időmet. Mielőtt elvállalok egy munkát, három kérdést teszek fel: ki a rendező, ki a karmester, és ki a tenor? Számomra ezek a legfontosabb kérdések.

Az utóbbi években szorgosan gyűjtögeted a szakmai emlékeket, élményeket is Miskolcra. Tavaly az operafesztiválon a Víg özvegyben láthattunk téged, ami az első operett szereped volt...

V.V.: Nekem ez úgy kellett, mint egy falat kenyér. Volt egy hatalmas mérföldkő a karrieremben pár évvel ezelőtt. Hoztam egy nagy döntést, hogy nem megélhetési, hanem élvezeti énekes

szeretnék lenni. Azért kezdtem el ezt a szakmát, hogy a művészetet teljes alázattal kiszolgáljam, és a művészetten keresztül tudjak közölni. Ez a döntés vezetett el engem a legérdekesebb lehetőségekhez. Ezek között volt a Víg özvegy is, ami másfajta színpadi jelenléte kívánt meg tőlem, mint egy opera. Négyéves korom óta színésznő szerettem volna lenni. Véletlenül lettem operaénekes – de persze nincsenek véletlenek. Még a konzervatóriumban is a színművészetire készültem, amikor a szép beszéd tanárom azt mondta: te színésznő vagy az operaszínpadon, te lehetsz a következő generáció nagy primadonnája. Aztán végül mezzo lettem, most pedig itt vagyok, és szopránt éneklek a Toscában.

EI is érkezünk mostani bemutatódhoz, a Toscához. Mekkora kihívás elé állít ez a szerep?

V.V.: Karrierem eddigi legnagyobb szerepével állok szemben. Öt hónapig rágódtam azon, hogy egyáltalán elvállalom-e. Az első reakcióm az volt, hogy nem! Aztán átgondoltam, és azt válaszoltam Kesselyák Gergely rendezőnek, hogy megnézem a kottát. Rájöttem, hogy technikailag megoldható, tulajdonképpen megvan minden hang. Az én problémám inkább lelki eredetű volt: magamévá tudom-e tenni ezt a karaktert, látom-e magamat Toscának? Percről-percre váltakozott bennem, hogy igen, meg tudom csinálni, és az, hogy ez lehetetlen. Amikor május végén a Víg özvegyet énekeltem, egy zenei próbán ismét elővettem a Tosca kottáját, és egy hirtelen ötlettől vezérelve megnéztünk egy részletet. Akkor mondta az egyik barátom, hogy bolond vagy, ha ezt nem éneked el, ez neked van írva. Ezzel el is volt döntve, hogy vállalom!

Puccini egyik legösszetettebb, legkarakteresebb hősnője Tosca. Mi volt az, ami miatt elbizonytalanodtál a szereppel kapcsolatban?

V.V.: Sok felvételt megnéztem, amikor megkaptam ezt az ajánlatot, és azt láttam, hogy Toscát mindenki két végletben ábrázolja. Vagy nagyon negédesen és művien szerelmesnek, ami egy idő után rettenetesen unalmas, vagy pedig egy agresszíven féltékeny nőnek, ami abszolút távol áll tőlem. Győzködtem magam, hogy ez csak egy szerep, de igazából én leszek ott két és fél órán keresztül a színpadon, és nekem kell felépítenem ezt a karaktert, és elhinnem, hogy én vagyok Tosca. Nem gondolom, hogy ennyire sarkított lenne egy nő személyisége, én egy realisabb jellemet képzeltem el. Ezzel megbirkózni öt hónapba telt, és utána jött a technikai felkészülés. Ugyanúgy, mint egy lovat, ezeket a magas hangokat be kellett törnöm, be kellett őket ültetni a helyükre, mert nincs még egy olyan opera szerintem, ahol ennyi magas C van egymás után.

Sokat beszéltél arról, hogy megválogatod a szerepeidet. Ezek szerint mindegyik kedves a szívednek. Van olyan, aminek kiemelt helye van?

V.V.: Nem kötődöm annyira szerepekhez, inkább produkciókhoz, rendezésekhez, amik kihozzák belőlem a maximumot. Akkor emlékezetes egy alakítás, amikor én is azt érzem, hogy ajtókat döngetek, és újabb lépést tettem a saját karrieremben. Ilyen volt például Massenet Werther című operája Skóciában, amelyben Charlotte-ot énekeltem. A rendező hét hét alatt olyan precízen készített fel minket, hogy egy olyan viszony alakult ki Werther és Charlotte között, ami teljesen reális. Nem azt érzete a néző, hogy operában ül, és áriák követik egymást, hanem a szereplők érzelmeinek megnyilvánulásából természetesen következik a zene. Nagy

büszkeségem, és mindig kisgyerekemnek hívtam a Magyar Állami Operaházban énekelt produkciót, A kékszakállú herceg várát is, amelyben - életemben először - Judit szerepét játszottam. És ide sorolható az utolsó Carmen produkció is, Daniel Kramer rendezésében Belgiumban. A lista még hosszú, de ezek talán a legmeghatározóbbak számomra.

Van olyan szerep, ami még nem adatott meg, de igazán vágysz rá?

V.V.: Pár éve nyilatkoztam, hogy két olyan szerep van, amit szeretnék elcsenni a szopránoktól, ez a Tosca és a Salome. Itt a Tosca, most már csak a Salomét várom.